

Een levensqueeste

Een Citroën Ami Six wordt aangereden door een Romazigeuner. Een baby overleeft de klap, zijn ouders niet. De zigeuner ontfermt zich over het kind, neemt hem op in zijn gemeenschap en noemt hem naar de auto: Amiziz, afgekort tot Aziz. Eenmaal wat ouder, gaat Aziz op zoek naar zijn identiteit. Hij is Belg en tegelijk ook niet. Hij beleeft rare avonturen, en wordt naar Marokko gestuurd. Teruggestuurd volgens de administratie, maar dat klopt dus niet. De ambtenaar die hem begeleidt, is een zielenpoot, die zich al heel zijn leven wil losmaken van zijn moeder en zijn saaie job. In deze reis ziet hij een vluchtweg. In die zin is de productie (naar de roman 'Un aller simple' van de Franse schrijver Didier Van Cauwelaert) meer dan een stuk over illegalen en asielzoekers. Het gaat over ons allemaal.

De personages zijn allebei op zoek naar een doel in het leven, een bestemming die ze slechts in hun eigen fantasie vinden. Die verbeelding en hoe je daarmee omgaat, maken deze productie heel aantekelijk. Jan Sobrie (eerst als zigeunervader, daarna als ambtenaar) en Joris Van den Brande gaan er heerlijk tegenaan. Vijf jaar geleden maakten ze samen bij BRONKS de schitterende productie 'Zoldering', over twee pubers die op zolder leven en op zoek zijn naar zichzelf. Nu spelen ze 'Enkele reis', een stuk met hetzelfde thema. Dat komt hier nog uitgebreider aan bod, en wordt even sterk gespeeld. Joris Van den Brande houdt zich wat in, wat zijn personage zo mooi en eerlijk maakt. Jan Sobrie trekt alle registers open met hyperkinetisch spel en smoelentrekkerij. De encenering met verblindende schijnwerpers, ventilators en videobeelden zorgt voor een indringende voorstelling, doorspekt met absurde humor. Kortom: een aanrader, waarin iedereen zich kan herkennen.

Tuur Devens